

ISRAEL OG MENIGHETEN

Del 4

Israel foran kopperslangen

Tale av Wm. Branham 28. mars 1953
Jeffersonville - Indiana - U.S.A.

I går kveld slo vi opp i 4. Mosebok. Denne uken har vi gått igjennom tre etapper av Israels barns vandring; vi tror på dette med typelære, og vi har således tatt den Gamle Menigheten (Israel) som et bilde på den Nye (det Nye Testamentets Menighet). Det som gjaldt for dem i det naturlige, gjelder for oss i det åndelige. Og Herren møtte opp sammen med oss.

Vi gikk tilbake til Abraham, Isak, Jakob og Josef, og videre til fangenskapet i Egypt. Herren velsignet oss i går kveld da vi brakte dem ut (av Egypt), fram til det Røde Hav, videre til klippen som ble slått, hvor de sto fram for Gud.

I kveld skal vi følge dem til Kades Barnea, fram til domstolen, foran kopperslangen. Om Herren vil, skal vi i morgen kveld følge dem når de går over grensen og inn i hjemlandet! Da skal vi dra ut og gå over Jordan, om Herren vil. Josva sa til dem: "Kom sammen, alle sammen; Vi skal gå over!"

Dere vet at ingen av oss, eller rettere sagt, ingen predikant som eier Gud i sitt hjerte, kan si seg fri fra en liten frykt når han ser inn i Skriften: "Er det jeg som får fram 'dette', eller er den Hellige Ånd her og leder meg?"

Husk at sæden som blir sådd, vil uten tvil ta rot et eller annet sted, og vi ønsker at det skal være den ekte, sanne, uforfalskede Guds Sæd som er blitt sådd ned i menneskenes hjerter, for en dag må jeg stå for dommen, sammen med dere, og avgi en forklaring på hva jeg har sagt og gjort i dette livet. Hvis jeg leder vill, da blir jeg regnet som en som villeder, og det vil jeg sannelig ikke, i alle fall ikke med vilje.

Før vi ber over Ordet: dere vet at Bibelen sier i Joh. Åp. at da Johannes så Boken, var den forseglet både på fram- og baksiden, og det fantes ingen i Himmelen, på jorden eller under jorden som var verdig til å åpne Boken eller til å se på Den. Så kom det et Lam som var blitt slått før verden ble grunnlagt, og tok Boken ut av hånden til Ham som satt på Tronen. Og de Eldste rop- te ut: "Du er verdig!"

Må dette Lam komme i kveld og åpne Ordet. Vi kan slå opp sidene, men det trenges Guds Lam til å åpne Ordet. Skal vi bøye våre hoder mens broder Junior leder oss i bønn - hvis du vil - og ber Gud om Han vil åpne Sitt Ord for oss.

- Br. J. ber -

Herren velsigne dere.

Til å begynne med i kveld slår vi opp i 4. Mos. 13. Vi skal begynne her, og så slår vi følge med dem. Jeg vil prøve ikke å gjøre slik som jeg har gjort - å holde så lenge på dere, men nå vil jeg la dere få gå så snart som mulig. Så snart den Hellig Ånd sier at det er nok, da skal vi gå.

I morgen formiddag er det møte kl. halv ti. Omkring kl. ti skal vi svare på spørsmålene. Dere får legge spørsmålene inn her i kveld etter møtet; gi dem til en av eldstebrodrerne slik at jeg kan få dem før møtet i morgen. Jeg har (alt) fått en hel del av dem.

I morgen kveld skal vi gå over Jordan. Vi har nå talt over tre etapper. Vandringsen foregikk i tre etapper: Israel i Egypt, Israel i ørkenen og Israel i hjem-

landet, Palestina, som var lovet av Gud flere hundre år i forveien.

Så tok vi et lite tilbakeblikk på (Israels-) Menig- ten, og vi så at Gud lovet at Han ville frelse Abraham; Han gav ham et løfte uten å kreve noen betingelser, Han gjorde en pakt (med Abraham) uten én betingelse. Han ville frelse ham og Ætten hans. Ikke hele hans ætt, men Ætten som var lovet ham i Isak. Abraham hadde elve sønner, som dere vet, men bare en av dem var den som var lovet: Isak. Derfor sa Paulus i Rom. 9:

"For ikke alle som er av Israels ætt, er derfor Israel; ... I Isak skal det nevnes deg en ætt."

Så var det at Gud representerte Kristus gjennom Isak. Videre merker vi oss at Kristus var i Abraham; Kristus var i Isak; Kristus var i Jakob; Kristus var i Josef; Kristus var i Moses.

Kristus var i hele det Gamle Testamentet. Om vi bare hadde tid! For sju år siden holdt vi i noen måneder på med 2. Mosebok. Vi tok den fra side til side og så hvordan alt var forbilder. Til og med renselsesvannet. Den røde kvigen - det kunne ikke være en som var brun, men det måtte være en som var rød, uten flekk. Den skulle brennes. Så skulle renselsesvannet bli laget, det skulle sprenge på folket, utenfor leiren når de hadde syndet. (Vi så) hvordan hyssoppen, og alt som ble blandet sammen, sedertreet, og hvordan treet til tabernaklet, kopperalteret, kopperkaret, skuebrødene og alt pekte fram til Kristus.

Og i Ham, i Jesus Kristus, er vi fullkomne.

For en vidunderlig lekse vi har nå; om hvordan Gud brakte Israel ut, som et skyggebilde på det som skulle komme. Vi så at Gud hadde gitt Abraham et løfte: Etter at hans ætt hadde vært i landflyktighet i firehundre år, skulle de føres ut ved Guds mektige arm.

Guds løfter blir alltid oppfylt. Gud beviser alltid at Hans Ord er rett. Guds gamle, profetiske hjul går lang- somt, men sikkert, og kommer fram helt nøyaktig.

Det er grunnen til at vi i kveld studerer denne utgangen av Menigheten (Israel). For jeg tror at vi har en utgang igjen. Jeg tror at Moses var et fullkomment bilde på kirkens organisasjon, som sviktet Gud, mens Josva, som den nye lederen, tok Israel over til det lovede landet. Hvis vi vil, kan vi legge merke til hvordan Gud virket i de dager, så fullkomment: Alt gikk bare fint, de trodde at de nå hadde slått seg ned for godt. Men da tiden for oppfyllelsen av løftet nærmet seg, kom det en Farao som ikke kjente til Josef. Da skiftet forholdene, og det kom til en utfrielse. Folket begynte å sukke og gråte, og Gud kom for å utfri dem. Hvor fullkomment!

Han sendte en mann; et barn ble født, og det var et særskilt barn, som fikk en særskilt oppvekst, men Gud holdt Sin hånd over det. Det var Moses, som ble skjult i sivet, og som var blitt født i en forfølgelsesens tid, på samme måten som det ble med Kristus. I hans gjerning som lov-giver dro han opp i fjellet og var der i førti dager; så kom han ned med Loven. Hans svake punkt var hans hissige temperament, og han overtredte budene. Han fór opp (5. Mos. 34, 1-5), og det viste fram til at dette presteskapet skulle dø; det kom til å forsvinne.

Det gikk på lignende vis med Jesus, som dro inn i ørkenen og var der i førti dager. Da han kom ut av ørkenen, møtte Satan opp og traff Moses på hans svake punkt. Og Jesu svake punkt var sult. Han (djevelen) sa: "Hvis du er Guds Sønn, si da at disse stener skal bli til brød!" Jesus svarte: "Det er skrevet: Mennesket lever ikke av brød alene, men av hvert ord som går ut av Guds munn."

Da skjønnte han at det ikke var Moses han hadde foran seg! Han visste da at han hadde møtt en annen enn Moses, for Jesus kjente til Ordet.

Hvis det er noe som Menigheten i dag bør kjenne til, da er det Guds Ord; hvordan Det skal sees i sammenheng, og at Det skal tas til hjertet.

Dere må være enige med meg, brødre, at denne tid er en tid av 'ismer'.

I to år har jeg nå studert i 1. Mosebok; den handler om begynnelsen, utspringet. Det er Sædkapitlet. Dere kan legge merke til at alle de kultuser som vi har nå til dags, hadde sin begynnelse i 1. Moseboks tid. Det var da de startet, og de utvikles nå i de siste dager. Mye av denne kalde, formalist-religionen, for eksempel, begynte ved Kain. (Bibelen forteller om) hvordan det begynte, og hvordan det fortsatte gjennom en av Noahs sønner - Kam. Nimrod nedstammet fra Kam. Nimrod bygde tårnet i Babel. Og Babylon fortsatte gjennom kong Nebukadnesars tid og videre inn i Åpenbaringsboken. Denne lille ætten oppsto tilbake i tiden øst for Edens Have; den fortsatte hele veien og utviklet seg. Alle slags kultuser og slikt begynte der, helt tilbake i tiden, og fortsetter å utvikle seg helt til enden.

Det er nødvendig for oss å være på vakt; å være varsomme, og å være faste i Ordet. Det er mange ting som skjer i dag som er ubibelsk. La oss gi akt på Skriften og la oss være sikre på at vi er på rett vei. Det er det som vi har prøvet å undervise om i denne uken.

Det mest iøynefallende som jeg ser ved Menigheten i kveld, er frykt. En og hver er dødsens redd for et eller annet. Hva er dere redde for? Hvis et menneske er født på ny, kan det være lykkelig og ubekymret - slik som disse brødrene sang om her, og som denne broderen 'der bak' vitnet om; vi er ganske enkelt satt i frihet! Det finnes ingenting som kan skade deg. Ingenting nå, ingenting i framtiden; ingenting kan skille oss fra Guds kjærlighet i Kristus. Gud har lovet det! Han har kalt oss ved utvelgelse. Han setter Sin Menighet i rett skikk. Jesus sa: "Ingen kan komme til mig uten at Faderen, som har sendt mig, drager ham" (Joh. 6,44). Du kom ikke til Gud fordi du ville det, men du kom fordi Kristus kalte deg. Gud kalte på deg. "Og den som kommer til mig, vil jeg ingenlunde støte ut" (Joh. 6,37). "Jeg gir dem evig liv," (Joh. 10,28). Det varer ikke bare i en uke, eller fra det ene oppbyggelsesmøtet til det neste, men det varer evig. Evig Liv!

"Og jeg skal oppreise ham på den ytterste dag" (Joh. 6,40). Hvis ikke dette tar vinden ut av Satans seil, da vet ikke jeg det mer!

"Hvordan kan du vite det?" (spurte noen). Jeg sa: "Jesus sa det. Så sier Herren." Jesus sa det, og da er det avgjort. Når Han sa det, da tror jeg det. Han sa i Joh. 5,24 - som er min yndlingstekst:

"Sannelig, sannelig sier jeg eder: Den som hører mitt ord og tror ham som har sendt mig, han har evig liv og kommer ikke til dom, men er gått over fra døden til livet."

- Det er temmelig enkelt, broder Branham.

Ingen kan tro at Jesus er Kristus og så være den samme som han var før. Det kan han ikke. Som jeg sa i går kveld: Å drikke, å røyke, spille poker og alle disse tingene, er ikke synden. Pokerspill, røyking, drikking og sverging er ikke selve synden, men de er syndens egenskaper. Du gjør disse tingene fordi du er en synder. Hvis du var en kristen, ville du ikke gjøre disse tingene. Han sa:

"Elsk ikke verden, heller ikke de ting som er i verden! Om nogen elsker verden, da er kjærligheten til Faderen ikke i ham." (1. Joh. 2,15)

Så, du er enten ... (det ene eller det andre). Du har vel aldri sett en halv kristen. Jeg spurte noen forleden kveld: "Er du en kristen, broder?"

- Temmelig bra.

"Nei, det er du ikke", sa jeg.

Det fins ingen 'temmelig bra' kristen. Har dere noen gang sett en full edru mann? Ingen. Har noen av dere noen gang sett en svart hvit fugl? Ingen. Dere har aldri sett en hellig synder. Enten så er du født på ny, eller så er du det ikke. Du er enten på den ene eller på den andre siden av gjerdet. Så, hvis du er født på ny, da har du Evig Liv, og det fins ingenting i deg mer (av verden), alle de gamle ting er forsvunnet, og nå er

det bare Kilden (som bor i deg). En og samme kilde kan ikke ha både godt og dårlig vann. Treet kjennes ved fruktene det bærer. "Av deres frukter skal I kjenne dem" (Matt. 7,16).

For lang tid tilbake, etter Luthers tid, da trodde alle metodistene: "Vi har fått 'Den' (den Hellige Ånd), for vi jubler." Det var fordi de jublet at de trodde at de hadde fått Den. Jeg tror også på dette med å juble, men det vil ikke si det samme som at jeg har fått Den, men det er en egenskap.

Så oppsto pinsevekkelsen; de talte i tunger og sa: "Å, nå vet vi at vi har fått den Hellige Ånd."

Gjorde dere? Da er det (på tide) å skifte mening nå. Dere kommer til å finne ut at det ikke er slik.

(Her siterte profeten en sang):

Kjære, døende Lam, Ditt dyrebare Blod vil aldri miste dets kraft, helt til den frikjøpte Guds Menighet er frelst, for aldri mer å synde.

Her er det:

Helt siden jeg ved tro så strømmen som kom fra Dine sår, har forløsende kjærlighet vært mitt tema, og skal være det til jeg dør.

Om jeg taler med menneskers og englers tunger, men ikke har kjærlighet, da gagnar det meg intet. Om jeg gir alt jeg eier til de fattige, om jeg har tro til å flytte fjell, o.s.v. (uten kjærlighet), så gagnar det meg intet. Enten det er profetiske gaver, da skal de få ende, eller det er tunger, da skal de opphøre, eller det er kunnskap, da skal den få ende. Men når den fullkomne kjærligheten kommer inn i menneskehjertet, da vil alle demoner i helvete ikke noen gang kunne gå imot den. Det er sant.

Hvis min kone skulle respektere meg fordi hun var redd meg, da måtte jeg jo ha betenkeligheter for å la henne være alene. Men hun elsker meg. Hun har tiltro til meg fordi hun vet at jeg elsker henne, og så elsker hun meg.

Hvis jeg skal reise bort, da behøver jeg ikke å si: "Nå-vel, fru Branham, jeg skal legge igjen en serie med regler som du skal holde deg etter. Du må ikke se på noen annen mann; du må ikke gjøre 'slik' og du må ikke gjøre 'slik' ... " Men det er jo noe som hun automatisk vil gjøre; jeg elsker henne og hun elsker meg, og det avgjør saken. Jeg bare reiser.

Det er på samme måten når du lever for Kristus. Halleluja! Du elsker Ham av hele ditt hjerte, din sjel, og med hele ditt sinn, og du går bare videre, det er det hele. Intet ondt kan oppstå. Fordi du er avdød fra alle ting. Du er død, og ditt liv er skjult i Gud gjennom Kristus (Kol. 3,3), forseglet ved den Hellige Ånd. Hvordan kan djevelen ta deg da? Nei!

Du kan ta en godsvogn (f. eks). Så begynner de å laste den. Jeg vet at noen av dere her bruker å laste inn godsvogner. De går da til forskjellige steder og henter så mye av dette og så mye av dette. Men før denne vogna kan forsegles, må inspektøren komme. Han ser over det hele om alt er kommet inn; om det er stuert tett, og når alt er klart, blir den befordret til sitt bestemmelsessted. Men hvis der fins noe som står løst og som han er redd for kan bli skadet, da sier han: "Ta det ut og last på nytt igjen til dere får det (skikkelig)." Og når så alt er pakket godt ned og strammet til, vil han slå igjen dørene og forsegle dem; og ingen kan bryte det seglet før vogna har nådd bestemmelsesstedet. Stemmer det?

Det er på samme måten som det står i Ef. 4,30:

"og gjør ikke Guds Hellige Ånd sorg, han som I har fått til innsegl til forløsningens dag!"

Hvis det fins noe som skrangler, da vil Gud ta det ut av deg og få orden i det før du blir forseglet i Guds Rike!

Hver mann her inne, og hver kvinne, som ikke har fått dåpen i den Hellige Ånd, har ikke fått Den av en eneste

grunn: fordi dere ikke tror. Det er sant. Tro! Vi tok det fram denne uken og beviste at Abraham trodde Gud; det var troen. Nå vel, det er en god baptist-doktrine: Å tro Gud. Broder Tom, jeg tror at du kom ut fra en baptistkirke, hvor de brukte å si: "Tro Gud." Jeg gjorde det samme (gikk ut av baptistkirken). Jeg har ingenting imot baptistkirken, de har en hel del gode ting. Men se her, jeg hørte dem i radioen en dag, en fin baptist-predikant, som prøvde å gå forbi Ap.gj. 19. Han sa: "Apollos kjente ikke Jesus, derfor måtte de døpes om igjen."

Å, nei! Apollos kjente nok til Jesus, og han beviste ved Guds Ord at Jesus var Kristus. Amen. Han sa: "Fikk I den Hellige Ånd da I kom til troen?" Det stemmer. Gud gav Abraham løftet, og han trodde løftet, og det ble regnet ham til rettferdighet. Men Han gav ham omskjærelsens tegn som løftets segl. Halleluja!

Du tror Gud, at du er frelst ved tro, og du mottar Ham. Og når du gjør det, da gir Gud deg den Hellige Ånd som løftets segl - det som Han lovet deg.

Den Hellige Ånd er en gave fra Gud, og Den omskjærer hjertet, Den skjærer bort alt overflødig 'kjøtt' og gjør deg til en ny skapning i Kristus Jesus. Amen. Vær så god. Det er ikke en ting som du måtte gjøre selv, men det er en Guds gave. Og når du tror på den riktige måten, da gir Gud Den til deg. Det er ved tro.

Men tro er ikke den Hellige Ånd. Det er på samme måten som når jeg har 25 cent (ca. kr. 1,20), og et brød koster 25 cent. (Br. Branham mistet pengestykket i golvet). - Jeg skal ta det opp siden. Disse 25 cent er ikke noe brød men det er betalingen for brødet. - Tilfeldigvis var dette en (sør-)afrikansk halv penning, så jeg tenker at det var vel derfor at den spratt vekk. Så disse 25 cent er ikke selve brødet, men betalingen for brødet.

Tro er det du har i Gud. Og din tro som Gud anerkjenner, gir deg den Hellige Ånd, som omskjærer hjertet og ørene. Er dette riktig? Det gjør deg til en ny skapning.

Gud gjorde Seg klar til å utfri dem. Vi så at da Moses dro ut for å utfri Israels barn, tok han sin sønn, som var uomskåret, med seg. Og Sippora tok en skarp sten, skar bort forhuden på sønnen sin og kastet den foran Moses: "Du er meg en blodbrudgom."

Har dere noen gang sett nærmere på dette? Moses hadde et hissig temperament, noe som til slutt holdt ham utenfor det lovede land. Det var hissigheten hans.

Gud hadde plassert ham der bak (i ørkenen) og gitt ham en kone som også var temperamentsfull. Jeg vedder på at de hadde et oppgjør seg imellom nå og da der i utkanten av ørkenen, tror ikke dere det? Gud vet hvordan Han skal få skikk på oss!

Så, Han ordnet med en kvinne til ham der nede. Hun skar forhuden av (sønnen hennes), kastet den fram for Moses sine føtter, og sa: "Du er meg en blodbrudgom." Han (Gud) visste nok hvordan Han skulle ordne det for Moses, og hvordan Han skulle få hissigheten ut av ham!

Så dro de videre nedover, og han gjorde tegn, under og mirakler. Og legg merke til det - å, nå merket jeg at 'Noe' traff meg! Se hvordan de to astrologene, Jannes og Jambres, sto der og gjorde samme slags mirakler som Moses og Aron gjorde; de gjorde det samme som dem.

Etterligninger! Brødre, i dag er hele verden full av det. Det er fullt opp av det i Menigheten i dag, av kjødelige etterligninger.

Og, for å kutte det av, for det er en annen ting: Det var en ansett Bibel-lærer i radioen forleden dag; han sa at helbredelse var fra djevelen, og at djevelen helbredet.

Jeg vil ha noen til å finne skriftstedet for meg hvor det står at djevelen helbredet, eller hvor han noen gang lovet det. Gud sa i Salme 103,3: "Han som læger alle dine sykdommer." Jesus sa: "Dersom Satan driver Satan ut, da er han kommet i strid med seg selv ... " Han kan ikke det. Han kan ikke kaste seg selv ut. All helbredelse, uansett hvor det kommer fra, er fra Gud alene.

Se på disse magikerne. De kunne få fram mygg, men de kunne ikke få dem vekk igjen. De kunne ikke helbrede. De kunne gjøre miraklet, men de kunne ikke helbrede. Helbredelse finnes alene i Gud.

Og da de fikk fram byllider, brøt det ut hos selve egypterne, (tegnutleggerne). De sa: "Dette er Guds finger."

Halleluja! Nå tenker jeg på denne 'Guds finger'. Gud kunne åpne et blind øye ved Sin finger. 'Dette er Guds finger' kunne gjøre alle disse ting. Se hva Han gjorde med Sin finger; Han helbredet de syke og oppreiste de døde. Alle disse ting gjorde Han med Sin finger. Men når Han gikk etter et bortkommet får, da brukte Han ikke fingeren Sin, men Han la det på Sin skulder og bar det inn. Halleluja! For en forvissning - et bortkommet får på skulderen Hans; da var det ikke Sin finger Han brukte. Han brukte Sin skulder for å bære fåret inn.

Etter at Gud hadde ordnet med Moses og nå var i ferd med å gjøre ham rede, sendte Han tegnene, og - som vi nevnte i går kveld - så var det siste tegn: Død. Og vi så at åndelig død i kirken er den siste plagen nå; kirken tørker opp, den blåses vekk. Slik er det. Vi lever i en forferdelig tid; kirken holder på å tape - de gamle som pleide å ha seier. Dette er en tid der døden griper om seg, det tillates at Blodet holder på å forsvinne fra dørfrenten.

"Når jeg ser blodet, vil jeg gå eder forbi."

De fortsatte på veien til klippen som ble slått. Legg merke til at de hadde et behov da de kom til klippen. Og Moses slo med staven på klippen - det var her vi avsluttet i går kveld. Han slo med staven på klippen, og staven var Guds dommer-stav. Han slo på klippen og da ble det en rift i klippens venstre side. Når Israels barn ble hungrige, gikk de dit. Biene hadde laget en bikube der og så fikk de honning fra klippen. Alt som de var i behov av, fikk de fra klippen. Klippen fulgte Menigheten, og Klippen var Jesus Kristus (1.Kor. 10,4).

Når de tørstet, drakk de av klippen; når de var hungrige, da spiste de av klippen. Og hvor de enn gikk, fulgte Klippen dem. Og Klippen følger Menigheten fremdeles. Kristus er denne Klippen som var i ødemarken. Legg merke til at det er den samme Klippen.

Ikke noe rart at de sa: "La dem holde seg stille." Han sa: "Om disse tier, skal stenene rope." (Luk. 19, 39,40) Hva var det? Hoved-hjørnesteinen var kommet og rullet ned blant (de andre) stenene. Noe måtte skje, for Stenen (Klippen) ropte ut!

Kvinnen som hadde hatt blodsott i så mange år; hun talte til Klippen, og Klippen brakte helbredelse. Da Lasarus var død, talte Marta til Klippen, og Den frambrakte (en døds) oppstandelse. Da de var på sjøen, og det stormet slik at den lille båten ble kastet omkring som en flaskekork midt på havet - . En kvinne sa til meg: "Br. Branham, Jesus var ikke noe mer enn et vanlig menneske. Han var nok en profet, men du prøver å gjøre Ham til Gud."

- Han v a r Gud. Enten så var Han Gud, eller så var Han en bedrager.
- Å, Han var en god mann; Han var en filosof, men Han kunne ikke være Gud, Han var ikke Guddommelig.
- Han v a r Guddommelig, det var Han nødt til å være. Hvis Han var ('bare') et menneske, ville Han ha blitt født ved hjelp av det seksuelle, men Han kom ved en jomfru-fødsel, så Han var Guds Blod. Bibelen sier at vi er frelst ved Guds Blod (Åp. 1,5).
- Jeg vil bevise for deg at Han ikke var Gud; at Han ikke var noe mer enn en profet, og at Han ikke var Guddommelig.
- Hvis du kan bevise det ved Bibelen.
- Det vil jeg.
- La meg få høre Skriftstedet.
- I Joh. 11, da Jesus gikk til Lasarus' grav.
- Det husker jeg.
- Da gråt Han. Bibelen sier: Jesus gråt.
- Det er sant. Men hva har det med saken å gjøre?
- Det beviser at Han ikke var noen Guddom, fordi Han ikke kunne gråte og samtidig være Guddommelig.

Jeg sa: "Kvinne, se her; Han var Gud-menneske. Da Han gikk der og gråt, var Han et menneske. Men jeg sier deg at da Han reiste den lille kroppen opp og sa: "Jeg er oppstandelsen og Livet", da talte Han til en mann som hadde vært død i fire dager; kroppen hans hadde begynt å råtne og ormene var allerede begynt å kravle inn og ut - fordervelsen kjente sin herre - og en mann som hadde vært død i fire dager, sto på sine føtter og var brakt tilbake til livet igjen. Dette var mer enn bare et menneske som talte. Det var Gud. Han var menneske da Han kom ned fra fjellet en kveld og så etter på hele treet - et fikentre - om Han kunne finne noe å spise. Han var sulten. Han var et menneske da Han var sulten. Han var et menneske da Han så på treet. Men da Han tok fem brød og to fisker og mettet femtusen mennesker med det, da var Han mer enn bare et menneske, det var Gud inni dette mennesket!"

Det er sant at Han var et menneske da båten var som en liten flaskekork, (og djevelen) sa: "Å, nå skal jeg kaste Ham omkring og hive Ham opp og ned." Titusen djeverler på havet svor den kvelden at de skulle drukne Ham. Han var så trett at Han ikke orket å røre på seg. Men da Han satte Sin fot på båtripa og sa: "Ti, være stille", og både vinden og havet var Ham lydige, da var Han mer enn bare et menneske. Det var Gud!

Da Han døde på Golgata, ropte Han om nåde som et menneske. Da Han døde, var Han som et menneske. Men da Han sto opp på påskemorgen, beviste Han at Han var Gud. Det er sant. Han sto opp fra de døde.

Ikke noe rart at en dikter sa:

I livet Han elsket meg,
I døden Han frelste meg,
I graven bar Han mine
synder langt bort.
I oppstandelsen rettferdig-
gjorde Han meg for evig.
En dag vil Han komme -
Å, herlige dag!

Han var Gud-mennesket! Gud var i Sin Sønn og forlikte Seg med verden. De hadde påstått at Han var en magiker, en spåmann, en djevel, Be'elsebul og alt mulig. Men Han var Gud, Immanuel, som bodde blant oss idet Han forlikte verden med Seg selv. - I formiddag fikk vi inn et spørsmål om dette forresten, og vi skal ta det opp imorgen og gjøre det klart.

Så kom de fram foran denne klippen. Når de hadde behov for noe, da gikk de til klippen. Men selv etter alt dette, og alle velsignelsene o.s.v., så knurret de fremdeles. De kom til det stedet som heter Kades Barnea. Og nå vil vi studere dette litt en stund.

Kades Barnea var verdens domstol, for den tid. Vi finner det i 4. Mos. 13. Der var domstolen. Dere kan lese de foregående kapitler også når dere studerer. I en tre- fire dagers møteserie kan vi ikke studere dette vers for vers, så vi må bare ta 'toppene'. Men der var en domstol. Og der var en stor kilde. Og mange mindre kilder hadde sitt oppkom fra denne mektige, store kilden. Kades Barnea.

Dette er et fullkomment bilde på Menigheten. Menigheten er domstolen. Dommen begynner ved Guds hus.

Her samlet Israel seg, i Kades. Og Moses sa her i vers 1, kap. 13:

"Og Herren talte til Moses og sa: Send avsted menn for å utspeide Kana'ans land, som jeg nu vil gi Israels barn! En mann for hver fedrenestamme skal I sende; hver av dem skal være en høvding blandt folket."

Gud forordnet at de skulle sende ut tolv mann, en mann av hver stamme, og at de skulle sende dem inn i Kana'ans land, for å utspeide landet og for å se om det var et godt sted eller ei. Speiderne dro ut; en av hver stamme. En av Dans stamme, en av Asers stamme og så videre, til de hadde tolv mann.

Dette er et fullkomment bilde på kirken i dag - våre 'reiser'.

Vi er kommet så langt at kirken i dag står ved Kades Barnea, tror jeg; (som betyr:) Dommen! Må Gud hjelpe meg. Jeg håper at Gud vil hjelpe meg til å få dette fram slik at det kan synke dypt ned.

De gjorde store bedrifter. Husk på at de var kommet så langt fordi Gud hadde lovet dem det. Og på hele veien hadde de tegn, under og mirakler, og nå var de kommet helt fram til landets grense.

Og i kveld tror jeg at vi er kommet til Landets grense. Jeg undres over at jeg måtte annullere alle mine møter. Jeg tror helt sikkert at før Menigheten kan bli rykket opp, må den først ha opprykkelses-tro. Vi har ikke engang tro for helbredelse, for ikke å snakke om opprykkelses-tro. Det trenges en tro som vil forvandle og levendegjøre dette legemet og som vil ta det opp. Jeg tror at det er en Menighet i anmarsj, (som har) en Kraft fra den levende Gud, slik at mennesker kan tale Ordet her og der, og da vil Det glimte som lynet. Og det vil være en Menighet som kommer ut; ikke ved psykologi, ikke ved en påtatt-gjør-som-om-tro, men det blir en ekte, sann, uforfalsket, Hellig Ånds salvet, utkalt Menighet! Amen.

Her sto de, ved Kades Barnea. De sa: "Dra over. Landet ble gitt oss for flere hundre år siden av Gud, gjennom vår far (Abraham). Vi er Abrahams ætt. Gud har ledet oss trygt disse få milene fra Egypt fram til landets grense ved Kades."

De kunne ha kommet seg dit på bare noen få dager, men husk at det var deres vantro som gjorde at de måtte vandre i førti år.

Vantro! Legg merke til at det er kirken jeg snakker om, som en lignelse. Det som var i det Gamle (Testamentet), er i det Nye i en forstørret grad. Det som var den gang i det naturlige, er nå i det åndelige. Her var de ved Kades. Og han (Moses) sa: "Dra over, og utspeid landet."

Det var Gud som sendte dem; det var ikke Moses. Det var Gud som sendte dem over, og Moses sa: "Dra over og utspeid landet og kom og fortell oss om det er et godt eller et dårlig land; om vi kan innta det eller ikke, og hva det nå er, enten det ene eller det andre. Dra over og se dere om."

Så dro da tolv mann over. De skar av en stor vinranke med en drueklase. Så kom de tilbake med denne store drueklasen. Men hør på beretningen til de tolv menn! Ti av de tolv sa: "Å, det er et fryktelig folk!" Se på det, for et (sørgelig) syn. Hør på dette - vi går over til det 27. verset og leser der. Her fortelles det om de menn som var sendt ut, og som var redde da de kom tilbake. De sa: "De er noen kjemper!" Hør her:

"De fortalte ham og sa: Vi kom til det land du sendte oss til, og det flyter virkelig med melk og honning, og her er dets frukt."

Det var akkurat slik som Gud hadde lovet dem!

"Men det folk som bor i landet, er sterkt, og byene er som festninger og meget store; der så vi også Anaks barn. Amalekittene bor i sydlandet, og he-tittene og jebusittene og amorittene bor i fjell-bygdene, og kana'anittene bor ute ved havet og langs-med Jordan. Men da folket knurret mot Moses, søkte Kaleb" - Halleluja! - "å stagge dem og sa: Vi vil dra op og ta landet i eie; vi skal nok få det i vår makt."

Dette liker jeg! Vi går litt videre:

"Men de menn som hadde vært med ham der op, sa: Vi makter ikke å dra op mot det folk; for det er sterkere enn vi. Og de talte ille blandt Israels barn om det land de hadde utspeidet, og sa: Det land vi drog igjennom for å utspeide det, er et land som for-tærer sine innbyggere, og alle de vi så der, var høi-voksne folk."

Hør på dette! Og det fortsettes her (beretningen) med: "Vi lignet noen gresshopper ved siden av dem." Slik lød beretningen. Men Kaleb og Josva sa: "Vi kan ta det! Vi er i stand til å gjøre det!" Hvorfor var de i stand til å gjøre det? Fordi Gud hadde lovet dem det. Jeg liker slikt mot!

Det var ti av dem.

Så kom kirken. Vi er nå kommet igjennom den lutherske tidsalderen, metodist-tidsalderen, og pinsevekkelsens tidsalder, og nå er vi kommet til dette stedet der noen av Full Gospel-folket har gått rett imot Guddommelig helbredelse; de tror ikke engang at det var med i forsoningen. Venner, det er nå kommet derhen - det holder på å bli helt forferdelig her - de sier: "Den gammel-dagse religionen er gått forbi for lenge siden; vi kan ikke ha det, det er for mye. Vi lever nå i en moderne tid, og vi må få moderne ideer. Vi må ha 'skyve-bord' (spill) i kirken, bordtennis og forskjellig for å holde på de unge."

Broder, søster: hvis det kommer så langt at jeg må holde kortselskap i kirken for å holde på forsamlingen, da vil jeg slutte å preke, for da har Det mistet sin kraft. Jeg skal si deg, broder, det vi trenger i dag er det gammeldagse, enkle Evangeliet; den Hellige Ånds kraft forkynt i Dets enkelhet.

"og når jeg blir ophøiet fra jorden, skal jeg drage alle til mig." (Joh. 12,32)

I dag sier de: "Å, vi kan ikke gå tilbake og gjøre det som apostlene gjorde."

Men vi lever i de siste dager hvorom Gud har lovet at Han ville utgyde Sin Ånd over alt kjøtt. Halleluja! Vi er ved veiens ende. Gud være takk for noen som Kaleb og Josva, som er rede til å gå over - Halleluja! - til å gå over, og som vil bringe oss beviset, Halleluja, på at det er et stort Land. De (Josva og Kaleb) brakte to drueklaser med seg; de gikk 'på denne måten' for å kunne bære dem! Slikt et land! Slikt et sted!

Gud være takk for folk som er gått over; som er kommet ut av deres lovbundne, lenkebundne, ugudelige, kirkelige, mosegrodde tilstand! Halleluja! De kom til det sted der de steg over og inn i Kana'ans Land, og spiste en god del av gode druer, det som kan få deg til å sikle til og med på talerstolen. Halleluja! Det er alt-sammen godt, gammeldags ... å være full av vin på samme måten som det som Peter drakk på pinsefestens dag, da Guds Kraft tok over i Menigheten. Halleluja! Kades Barnea - Vi k a n gjøre det!

En mann sa: "Vil du fortelle meg at vi kan få den Hellige Ånd på samme måten som de gjorde for lang tid tilbake?"

- Ja.
- Hvordan vet du det?
- Jeg har fått Den. Halleluja! Det er slik jeg vet det.

Vi hadde et vidunderlig forbilde i går kveld, da Israels barn gikk over (Det Røde Hav); deres pilegrimsreise var et fullkomment bilde på vår pilegrimsreise. Vi kom ut av Kana'an (Egypt). Jeg dro opp teltpluggene og forlot (Egypt), har dere? - og lot hvitløk og lapskausgrytene og stanken fra verden bak meg. Jeg dro opp teltet og gikk; jeg gikk over Jordan! Halleluja! Det røde hav av Jesu Kristi Blod druknet hver sigarett, tobakk, og alt det vemmelige og urene av verden på samme måten som disse arbeidsfogdene der nede, og det flyter i sjøen. Halleluja! Det er ikke så rart at vi jubler og danser!

Se hva Moses gjorde; han løftet opp sine hender og sang i Ånden. Og Mirjam tok en tamburin og begynte å danse, hoppe opp og ned og prise Gud. Og Israels døtre fulgte henne, mens de danset og priste Gud og jublet. Halleluja! De hadde gått gjennom havet. Alle disse arbeidsfogder var døde, (de lå) i sjøen. De (israelittene) så seg tilbake og sa: "Du kommer aldri til å plage meg mer." De hadde brent alle broer bak seg og var rede til å gå, de fortsatte videre.

De sa: "Kan vi ta det?" (Landet).

- Selvfølgelig kan vi ta det.
- Hvordan det?
- Gud sa det!

Og husk på at Gud lovte å fylle alle deres behov - vi talte om det i går kveld.

"Hvordan skulle de få det de trengte?" (spurte noen).

- Jeg vet ikke.
- Kanskje de fikk sendt noe deig fra et eller annet sted ... Det var ingenting mer igjen fra Egypt; hvor skulle da deigen komme fra?

Det er ikke min sak.

En gang var det noen som sa til meg: "Tror du da på denne fuglehistorien med Elias?"

- Selvfølgelig.
- Vil du fortelle meg at du tror at denne predikanten satt der ved bekken Krit og at ravnene brakte mat til ham?
- Jovisst.
- Hvordan kan du vite at de kom med mat ut til ham?
- Bibelen sier det.
- Jeg vil spørre deg om en ting, predikant. Hvor i all verden tror du at disse kråkene fikk tak i de brødiskivene?
- Jeg vet ikke. Men de kom med det, og Elias spiste dem. Det er alt jeg vet.
- Jeg tror at dere alle sammen er blitt overspent.
- Jeg kan ikke fortelle deg hvor det kommer fra, men det kommer etsteds fra. Gud bringer det, og vi spiser det, Halleluja, og det bringer glede!

Hvordan det skjer, vet ikke jeg. Gud sender det og jeg griper det. Jeg fikk meg en håndfull for en stund siden og svelget det ned, jeg fryder meg fremdeles mens det glir ned; det er godt! Bare ikke bli urolig, jeg er ikke gal. De har kalt meg for det, men jeg er ikke det. Men hvis jeg er det, la meg da bare få være i fred, for jeg er lykkelig. All right. Det kjennes ganske godt ut akkurat nå, det er helt sikkert!

Se på dem - her er de: "Hvordan skal vi greie det?" Men Gud lot det regne manna ned fra Himmelen og forsørget dem. Gjorde Han ikke? Jovisst. De kunne bare samle det opp; vi talte om det i går.

Det var et perfekt bilde på næringen som vi får i dag. Denne mannaen falt hver natt hele tiden de var på reise, fra de dro ut av Egypt og inntil de kom inn i det lovede land.

Og den Hellige Ånd falt så snart disiplene kom ut av 'Egypt', på pinsefestens dag. Den Hellige Ånd kom ned fra Himmelen, fra samme stedet som mannaen kom fra, som et framfarende, veldig vær, og fylte hele huset som de satt i; ildtunger viste seg over dem. De gikk ut mens de ropte og oppførte seg som fulle folk; de danset og sjanglet, ropte o.s.v.

Har dere noen gang sett når en full mann kommer hjem? Jeg kan si dere at han trenger begge sider av gata: "Hei, kamerat!" Han gjør seg ingen sorger.

"Så er det da ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus, som ikke vandrer etter kjødet, men etter Ånden;"

Rom. 8,1 (i eldre norsk bibelovers). Her gikk de (disiplene), de 'kom hjem', mens de sjanglet under påvirkning av den Hellige Ånd, som var Guds Manna som falt ned fra Himmelen, og Det har falt fra den dagen av helt fram til denne dag.

Og dere vet hvordan det var, de hadde en omer med manna; hver prest som skulle tiltre prestatjenesten, skulle spise en munnfull av den opprinnelige manna.

Hvor lenge skulle denne Mannaen vare? Vi tar et tilbakeblikk på det fra vår 'lekse' i går kveld: Peter sa:

"Omvend eder, og enhver av eder la sig døpe på Jesu Kristi navn til syndenes forlatelse, så skal I få den Hellige Ånds gave! For løftet hører eder til og eders barn og alle dem som er langt borte, så mange som Herren vår Gud kaller til."

Den Hellige Ånd er nøyaktig den samme Hellige Ånd i kveld som Den var på den tid i begynnelsen. Kan vi inn- ta det ('Landet')? Jovisst. Kirken er kommet til Kades. Hva akter dere å gjøre? Vi er nå her. Hver eneste en av dere er kommet til Kades; det er individuelt. Vi er kommet derhen. Kanskje sier du: "Hvis jeg går 'dit' og holder meg til den 'holy roller'-religionen som de snakker om, da kommer mamma til å jage meg ut av huset", da har du det - du er ved Kades.

"I må ikke tro at jeg er kommet for å sende fred på jorden; jeg er ikke kommet for å sende fred, men sverd. For jeg er kommet for å sette splid mellom en mann og hans far, og mellom en datter og hennes mor, og mellom en svigerdatter og hennes svigermor, ... Den som elsker far eller mor mere enn mig, er mig ikke verd, og den som elsker sønn eller datter mere enn mig, er mig ikke verd, og den som ikke tar sitt kors og følger mig, er mig ikke verd." (Matt. 10, 34-38) "Ingen som legger sin hånd på plogen og ser seg tilbake, er skikket for Guds rike." (Luk. 9,62)

Broder, jeg sier deg at det dreier seg om atskillig mer enn å gå fram og hilse på predikanten, eller å få noen dråper vann skvettet på seg. Det er sant, broder, det skal atskillig mer til enn å gå fram, ta nadverd, og så sette deg ned på plassen igjen. Det betyr at du må selge alt, dø fra alt, og få en gammeldags, enkel, 'himmelblå', synd-drepende religion, som ikke bakvasker deg, men som renvasker deg, halleluja! - som renser deg, som brenner deg ren, som skyller deg, som steriliserer deg og som gjør deg til et nytt menneske. Amen! Broder, dette er av den 'sassafras'-sorten (et slag nøtter eller bønner), men jeg kan si deg at det legger seg på sidebeina! Bare ta litt av det! Det er riktig; det vil hjelpe deg gjennom prøvelsene. Amen! Jeg føler det slik at jeg nesten kan juble! Når jeg tenker på det, broder, at det er gitt oss en forsikring! Gud har sagt det. Kan vi ta det? Det er visst at vi kan ta det!

'I de siste dager vil Jeg utgyde Min Ånd og gjøre tegn og under.' Halleluja! Han sa at Han ville gjøre det. Gud lovte det. Nå er vi ved Kades, la oss dra ut og ta det! Noen har vært der og brakt noen druer meg seg tilbake. Jeg vet at Landet er godt. La oss gå over og ta noe av dem (fruktene).

Kirken begynte å knurre og vri seg unna og så videre. Gud ville ha sendt kirken 'ut' for flere år tilbake hvis de bare ville ha hørt på Ham. Men de begynte å gå omkring og å argumentere, å bråke og å knurre. Metodistene hadde en gammeldags vekkelser i Spurgeons dager; da begynte de å motta nådegaver o.s.v. Kirken begynte deretter med en gang å rive det ned, og siden den tid har kirken vært på vandring i ødemarken - den vandrer omkring. Den splittet seg i 'Nasareerne', 'Hellighetspilegrimer' og i det ene og det andre, i alt mulig, helt til det nå er en stor samling av jeg-vet-ikke-hva. Det er sant. De organiserte store skoler og mente at de måtte gi undervisning i en eller annens teologi. Som jeg sa i går kveld: Dette minner meg om et likhus. Det er så kaldt når man går der. Når man kommer inn, viser det åndelige termometeret hundre grader under null.

En gang for ikke lenge siden var det en eldre kvinne som kom fra landet; hun hadde en lang kjole på seg som sluttet helt opp omkring halsen 'her'. Hennes sønn hadde tatt henne med til kirken, men han skammet seg over henne. Hun gikk inn gjennom døren: "God morgen, broder." Sønnen hennes sa: "Mor, nå må du være litt stille ... " Han hørte til en stor, fornem kirke, skjønner dere. Men hun svarte: "Vel, pris skje Gud! Er jeg ikke i Guds hus?"

For henne hadde det ikke noe å si (om de var fornemme).

La meg få si deg, broder: Hennes navn sto vel kanskje ikke i 'Hvem er hvem?' - som så mange går etter, og det sies at det fins firehundre 'fullkomne' inni den, men hennes navn var skrevet i Livsens Bok! Jeg vil heller ha mitt navn der enn i alle 'Hvem er hvem'-fortegnelser. Halleluja!

Det forteller hvem som er hvem; det navn som er skrevet i Livsens Bok!

Så gikk hun inn og satte seg. Da predikanten begynte med: "Herren Jesus Kristus kom til jorden for å frelse synderen", sa hun: "Amen! Pris skje Gud! Det er riktig, broder." Da vridde alle på hodet akkurat som en gås og undret seg. Så sa han: "Mmm, mm," - Han holdt på å lese sine notater, skjønner dere. "Ehm, æhm. Unskyld. Som jeg sa så kom Herren Jesus Kristus til jorden ... " "Pris skje Gud! Riktig, broder. Halleluja!" Da vandret plassanviseren bortover og rørte henne ved skulderen: "Frue, du må helst være stille, ellers er vi nødt til å vise deg ut."

Å, halleluja. Det er hva vi er havnet opp i: 'profet-skoler'. Vi utdanner lærere, vi gir dem innsprøytninger med balsameringsvæsker for å bevare dem - de er døde allikevel - men det puttes balsameringsvæske i dem som får dem enda mer døde, denne gamle teologien som det undervises i: "Miraklenes dager er forbi; det fins ikke noe slikt som en religion som berører hjertet."

Dette får meg til å tenke på en farget mann nede i sørstatene; han var en eldre mann, som gikk og bar på Bibelen sin. Noen sa: "Hvorfor drar du på denne Bibelen, mann?"

- Jeg tror Den.
- Du kan jo ikke lese et ord i Den.
- Jeg tror Den likevel. Jeg tror Den fra perm til perm, og jeg tror permen også.
- Hvordan kan du vite det?
- Det står 'Hellige Skrift' skrevet på Den.

Joda, han trodde det uansett; det gjorde ingen forskjell for ham.

- Ville du har gjort det som står i denne Bibel?
- Hvis Herren ville sagt til meg at jeg skulle gjøre noe, da ville jeg gjøre det.
- Enn hvis Han hadde sagt at du skulle hoppe gjennom den veggen?

- Da ville jeg hoppe.
- Tror du at du kunne gå gjennom en vegg uten at det fantes et hull i den?
- Hvis Herren ville si til meg at jeg skulle hoppe, da ville Han også lage et hull for meg.

Det er riktig, halleluja! Det er sannheten. Hvis Gud sier at du skal hoppe, da kommer Han til å ha et hull der når du er kommet så langt. Bare ikke gjør deg sorger for det.

Skoleteologi! Vet dere hva de har gjort? De har erstattet den 'øvre sal' med en 'mat-sal'; de stekte en gammel hane og ordnet med noen 50 cents porsjoner for å betale predikanten. Broder, hvis dere ville betale deres tiende og gjøre det Gud har sagt at dere burde gjøre, da hadde dere ikke behøvd å ha disse suppemåltidene og slike ting. - Salvingsoljen spratt til og med opp ... ! (p.g.a. at profeten slo med hånden på talerstolen).

La meg si dere noe: Gud ønsker Seg en kirke som går fram i Guds guddommelige vilje; (Han ønsker Seg en kirke) som er basert på 'Så Sier Herren.'

De har tatt bort alt dette med 'å vente på den øvre sal'. Det de har gjort, er å erstatte den Hellige Ånd med teologi - noen som drar ut og sier: "Vel, vi tror 'slik' og vi tror 'slik'. Hvorfor tror dere det? Det fins ikke i Bibelen; ikke noen ting av det (den teologien). Noen spurte (meg): "Hva mener du om denne presten som stakk av med denne kvinnen og ektet henne?" Jeg svarte: "Han hadde rett til det. Han har like mye rett til å gifte seg som jeg eller en annen. Du kan ikke finne det i Bibelen." (Den r.k. kirke tillater ikke en prest eller en nonne å gifte seg.)

En ung mann som var katolikk, spurte: "Er dette rett, Billy?"

- Det er Sannhet.
- Vis meg det.
- Vel, jeg kan vise deg i Bibelen at ekteskapet holdes i akt og ære blant alle, (Hebr. 13,4). Halleluja! Paulus sa: "... skal hver mann ha sin egen hustru."

Det er helt sant. Dette (se anm. på foreg. side) er et romersk katolsk påfunn, og det fins ikke mer sannhet i det enn det fins i helvetets bunnløse djup.

Halleluja! Jeg tror Guds Ord. Jeg må tro på noe, og Dette er SÅ SIER HERREN!

En gang, i det Gamle Testamentets tid, hadde de en gruppe med slike predikanter, og de lærte dem en hel masse forskjellige ting. Jeg vil vise dere hva slags utdanning de hadde. De underviste dem hele den tids teologi - profetskolen. En dag gikk de bortover for å treffe en ekte profet (Elisa). Profeten sa til en av dem: "Du får gå ut og plukke et fang fullt med urter, så skal vi sette over en stor gryte med suppe. Vet dere hva denne predikanten gjorde? Han gikk ut og sanket en del grønne gresskar fra en vill slyngplante.

En mann som ikke så forskjell mellom urter og gresskar er litt av en predikant, det må jeg si!

Så hadde han det i gryta og begynte å koke på det. Det som da skjedde etter at alle hadde fått en stor tallerken full av det, var at de ropte: "Det er død i gryta!"

Det er det som er i veien i dag: Det er død i gryta! (Det er død i) noen av disse kalde, formalistiske, ugudelige steder hvor de prøver å undervise en eller annen slag teologi og dermed river folk bort fra Kristus. Men vi trenger dåpen i den Hellige Ånd for at vi kan få Liv. Halleluja! ! Nå kjennes det som om jeg er dobbelt så stor som jeg er! Men det er Sannheten, dere holder på å koke noe sammen. Det er sant, dere koker på noe, men hva er det dere koker på? - det er en annen ting.

En mann som ikke så forskjell mellom ville gresskar og urter. Det er omtrent slik det er med 'dem' (som blir undervist i teologi). Det er sant.

Så ropte de: "Det er død i gryta!" Gamle Elisa var en ekte profet. Han sa: "Å, ikke bry dere om det. Bli ikke forskremt." Amen. De hadde en mann som hadde fått en dobbel del (av Elias' ånd). Halleluja! Han hadde vært over i Kanaans land og var kommet tilbake med en dobbel del.

Slike vet hva de skal gjøre når vanskeligheter melder seg. Han sa: "Gå og hent meg en håndfull mel." Så tok han melet og hadde det i gryta: "Nå kan dere bare spise så mye dere vil, det er i orden nå."

Hvorfor mel akkurat? Melet var et bilde på matofferet; det var svinge-offeret for Herrens åsyn (2. Mos. 29, 22-24). Melet måtte bli malt mellom kvernsteinene som maler hvert korn så det bli like stort. Melofferet var Kristus. Ta Kristus med, og hver 'mel-borrel' blir malt like stor. Jesus Kristus er i går og i dag den samme, ja til evig tid. Ta Kristus med når det er død i gryta. Halleluja! Glory! Halleluja!

Den første jeg så som hadde den Hellige Ånd, var en gammel, farget mann; han hadde en stor, lang frakk på seg. Han var så gammel at han trengte hjelp for å komme seg fram. Så kom han seg opp på talerstolen og begynte å preke. En del av predikantene (som hadde vært før ham) hadde preket om det som hadde skjedd her på jorden. Men han tok sin tekst ut fra Jobs Bok: "Hvor var du da Jeg grunnfestet jorden, da morgenstjernene jublet og Guds sønner ropte av fryd?" (Job 38, 4-7).

Han sa: "Dere tror kanskje at vi har en ny sort religion, men, brødre, jeg har enten en gammeldags smak, eller et splittet nytt tilfelle av gammeldags religion." Etter en stund kom den Hellige Ånd over ham. Den 'stakkars' gamle fyren som var så stiv der han sto, rettet seg opp, slo hælene sammen og ropte: "Glory! Halleluja! Dere har ikke engang nok plass for meg her til å preke!" og da gikk han ned fra plattformen.

Da sa jeg: "Hvis Den kan gjøre noe slikt for en åtti år gammel mann, hva vil Den da gjøre for meg? Jeg ønsker å få Den." Joda. Jeg hadde en mektig tid; jeg gikk rett ut i en kornaker, og der gikk jeg ned på mine gamle, stive knær og ba om Den (Hellige Ånd).

På samme måten som gamle Buddy Robinson, som ønsket å få den Hellige Ånd. (Han sa:) "Pris skje Gud! Jeg lengtet slik etter den Hellige Ånd at jeg ikke visste hva jeg skulle gjøre. En morgen holdt jeg på å pløye

mais med gamle Alec," - det var muldyret hans - "og Alec trampet stadig vekk på maisen. Jeg ble så sint på det at jeg slo det bak øret så hardt som jeg greidde. Da sparket Alec etter meg. Jeg gikk et stykke bort, satte meg ned og så på det mens det sto der. Jeg hadde banket det så hardt jeg kunne. Jeg så på det og sa: 'Alec, jeg angrer på det; jeg vil ikke gjøre det mer.' Alec snudde seg og så (på meg) som om det ville si: 'Hvis ikke du får mer kristendom enn hva du har nå, da kommer du til å behandle meg igjen på samme måten!'" Du store verden! Det er sant!

Han sa: "Da gikk jeg i kne mellom maisradene og sa: 'Gode Herre, gi meg masser av visdom øverst i min sjel. Hjelp meg å kjempe imot djevelen så lenge jeg har en eneste tann i min munn, og deretter bruke gommen helt til jeg dør. Herre, hvis Du ikke gir meg den Hellige Ånd, kommer Du til å finne en haug med knokler akkurat her når Du kommer tilbake til jorden.'"

Han fikk den Hellige Ånd! Amen. Slik er det. Hvis du virkelig mener det og bøyer deg ned framfor Gud, da vil Gud ta deg over 'dit' ('til Landet', dvs. gi deg den Hellige Ånd).

Uansett hva seminarpredikantene sier, så kan vi eie den Hellige Ånd, for Gud lovet oss Den.

Det er på det (Guds løfte) at Kaleb baserte sin tro, og det var på det at Josva baserte sin tro, fordi Gud sa: "Det er deres; Jeg har allerede gitt det til dere." Halleluja! Dette liker jeg. Det hette ikke: "Jeg skal", men: "Jeg har allerede"!

"... og dem som han kalte, dem har han også rettferdiggjort; og dem som han rettferdiggjorde, dem har han også herliggjort." (Rom. 8,30)

Er det slik? Broder, da er vi allerede herliggjort i Himmelen sammen med Kristus Jesus. Halleluja! Slik er det. Bare la djevelen skråle og skrike og ha alle sine luner. Så Sier Herren!

La oss nå gå over til noe annet og preke over det, slik at vi kommer oss litt bort fra dette (foregående).

Å, hvor vidunderlig!

Da begynte de å knurre og å krangle. La oss gå over til kapittel 21 og vers 5 (4. Mos.). Det var der de begynte å knurre og bråke og å skape seg vrang; vannet var stengt av.

Kanskje det er det som er i veien med menigheten i kveld; det bråkes for mye og det brummes for mye. Vannet er stengt av.

Dere vet, jeg har reist en del rundt i verden. Noen av de venneligste steder hvor det stikker mest når du prøver å legge deg ned, er villmarken. Alt har noe som stikker. Vet dere hvorfor? Alt som vokser opp der er en kaktus. Du kan ikke legge deg noe sted uten at det er noe som stikker deg. Grunnen til det er at det ikke fins vann. Vann gjør det mykt. Der hvor det er mye vann, har du ikke torner og tistler.

Og jeg sier deg, broder, hvis du ser på en menighet som er tørr inntil benene, uten den Hellige Ånd, uten frelse, uten helbredelser, uten Guds kraft, uten fryderop og uten glede, da hører du bestandig: "Å, 'hun' gjorde slik; 'han' gjorde slik, og 'han' gjorde slik ... " Stikk, stikk, stikk!

Hva dere trenger er en god, gammeldags utgydelse, en dusj, av den Hellige Ånd, halleluja, så dere blir myknet opp litt. Amen! - Det betyr: "Det være slik." Branham Tabernaklet trenger også en dose av det. Slik er det. Stemmer det? Amen! Å, nå har jeg det godt her (på talerstolen); mine 'klær' passer meg akkurat, broder H.! Snippen min er ikke for vid, skjorta passer meg nøyaktig, alt kjennes bra ut. Til og med min kone er ikke her, så, jeg har det ganske enkelt storartet! - Men si det bare ikke til henne! ... Alt er i orden; jeg har det godt!

Du vil kanskje spørre: "Er du lykkelig?"

Jovisst. Jeg er lykkelig. Hvordan kan jeg unngå å være lykkelig når jeg vet det jeg vet? Amen. Kristus frelste meg; Han gav meg den Hellige Ånd, og Han gav meg en billett til Himmelen! Jeg opplever en mektig tid mens jeg går fram og sier: "Kom igjen, alle dere."

Dette minner meg om han som en gang skulle få en høne til å ruge på noen egg og så hadde han et egg for lite. Så tenkte han: "Hva skal jeg gjøre for å få et egg til?" Så fant han seg et andegg og la det under høna. Og høna ruget ut alle kyllingene sine plus en andunge. Så gikk de da rundt der i bakgården - dere vet. Men denne lille andungen passet ikke inni der i det hele tatt; dere skjønner, omtrent som det er med dere 'holy rollere'! (*) Den gikk bare rundt der og sa: "Gakk-gakk, gakk-gakk." Så gikk de der ute i gården; høna fanget en gresshoppe, dere vet, og gakk-gakk, gakk-gakk sa den lille andungen. Kyllingene kom springende og sa: "Klukkuk, kluk-kluk, men andungen forsto jo ikke hva det ropet betydde! "Gakk-gakk." - Han forsto seg ikke på alt dette støvet, det satte seg jo i neseborene og overalt. Så han så ut som en pussig, liten kar som var ute av sitt rette element, på samme måten som et godt, gammeldags Hellig-Åndsfylt medlem i en kald, formalistisk kirke - det er ute av sitt rette element. Det snakkes der (i menigheten) om det ene og det andre, og om hvem som er president, men de (som er fylt med den Hellige Ånd) ønsker å vite mer om Gud.

Så hendte det en dag at høna gjorde en feil - som også den gamle kirken gjorde. Da hun gikk et langt stykke ut i bakgården slik som hun pleide å gjøre, stakk denne lille andungen plutselig hodet opp: "Sniff, sniff ... " Den luktet vann! Dere vet - det var dens natur. Den kjente lukten av vann. Han sa: "Honk-honk!, honk-honk ...!" Når alt kom til alt, så var jo hans natur ikke en kyllings, men en ands. Derfor kjente han lukten av vann; det var en liten elv som rant forbi der. Den gamle høna ropte: "Kluk-kluk, kluk-kluk!", men den (anden) la ut til vannet så fort som den kunne: "Honk-honk, honk-honk!"

* (Budskapets lesere er vel blitt så kjent med uttrykket 'holy roller' at vi fra nå av bare lar det stå slik ettersom dette spesielle amerikanske spottenavn på Hellig-Åndsfylte kristne vanskelig lar seg oversette på godt norsk. Jfr. også side 21.)

Slik er det når noen er blitt født inn i Guds Rike. Da kan kirken si: "Du må bare holde deg borte fra disse 'holy rollere'; det er bare nonsens; det er 'slik og slik'", men han vil bare komme seg til vannet! Halleluja! "Honk-honk; honk-honk!" Glory"

"Den som tror og blir døpt, skal bli frelst; ... "

Ære være Gud! Du kan si at det er tull, men, broder, vi er lykkelig!

"Honk-honk, honk-honk, honk-honk!" - den lille andungen la ut mot vannet. Hvorfor? Fordi det var dens natur. Han kunne ikke for det; det var noe i ham som ropte om vannet!

Og når Gud bor inne i hjertet, da kjenner du kallet til å gå på et gammeldags Hellig Ånds-møte. Ære være Gud! Glory! Slik er det, broder. Jeg vet at det ligger i min natur. Halleluja! Og hvis ikke din natur er blitt forandret, vil du fremdeles lytte til den gamle hønans klukking. Men hvis du er en 'and', da er du på vei til vannet så snart du kjenner lukten av det. For det er ditt bestemmelsessted. Halleluja.

Josva sa: "Å, vi greier det." Kaleb sa: "Vi kan gjøre det."

- Hvordan vet dere at vi kan gjøre det?

- Fordi Gud har sagt det, og nå går vi over. Vi skal greie det; vi skal gjøre det.

Og de gav seg på vei. De startet mot landet, de fikk tegnet på den Hellige Ånd, og så kom de tilbake for å bevise det: Landet vår godt, det bar gode druer.

Jeg er så glad for det, er ikke dere? Vi bare spiser og 'slafser' dem i oss som en hest som eter kløver. Slik er det. Joda, vi har det bare godt og vi gleder oss. Hva bryr jeg meg om hva verden sier? Det betyr ingenting for meg. Det er den samme Gud som fostret meg opp, som frelste min sjel og som sendte meg ut til forskjellige land for å be for konger og andre. Det var denne gode, gammeldagse Hellige Ånd som gjorde det. Jeg har aldri skammet meg ved Den. Jeg har sagt det i

kongers palasser: "Jeg har mottatt dåpen i den Hellige Ånd." Halleluja! Det er riktig. De hungrer også. De både hungrer og tørster.

Se på dem her (Israelittene): De begynte å knurre og å klage. Vannet var stengt av.

La oss skynde oss nå; hva er klokka? Jeg beklager! Jeg er sen. Unskyld meg for å undervise så lenge. Forresten, jeg har vel ikke begynt ennå, har jeg vel? Bare et øyeblikk; jeg skal komme fram til emnet mitt om en liten stund ... Å, nei, jeg skulle bare erte dere litt; bare sitt i ro! La oss ta for oss noen ord her. Jeg har noe her som jeg ønsket å si. Det 5. vers i det 21. kapittel (4. Mos.); hør nøye etter nå:

"og de talte mot Gud og mot Moses og sa: Hvorfor har I ført oss op fra Egypten, så vi må dø her i ørkenen? For her er hverken brød eller vann, og vi er inderlig lei av denne usle mat."

Etter at de var blitt mett med den gode Engle-føden, sa de: "Å, vi er lei av dette. Vi skulle ønske at vi hadde noe hvitløk og noe rugbrød." De ønsket seg tilbake til Egypts gamle kjøttgryter.

"Da sendte Herren seraf-slanger inn iblandt folket, og de bet folket; og der døde meget folk av Israel. Så kom folket til Moses og sa: Vi har syndet, fordi vi har talt mot Herren og mot dig; bed til Herren at han vil ta slangene fra oss! Og Moses bad for folket. Da sa Herren til Moses: Gjør dig en seraf-slange og sett den på en stang, så skal hver den som er bitt og ser på den, få leve. Så gjorde Moses en kobberslange og satte den på en stang; og når en slange hadde bitt nogen, og han så på kobberslangen, blev han i live."

Å, la meg ta dette, denne lille tingen, før vi kommer fram til kveldsmøtet som vi skal ha i morgen: Kopper-

slangen. På samme måten som klippen som ble slått - det som vi kom fram til i går kveld, så var også kopper-slangen et bilde på Jesus Kristus. Du spør kanskje: "En slange?" Ja. Slangen representerte synden som allerede var blitt dømt. I Edens Have avsa Gud dommen over slangen, i 1. Mos. 3,14; allerede der dømte Gud slangen. Den var vidunderlig; den gikk oppreist, den var den listigste av alle dyrene på marken. Men Gud dømte den og fikk den til å krype på sin buk resten av dens dager - på buken! Den ble dømt! Og Kristus ble vår synd som allerede var dømt. Amen. Ser dere det? Vidunderlig. (P.g.a.) min synd, og deres synd, skulle vi etter retten komme til helvetet for å bli straffet for den. Men Kristus inntok vår plass. Det er derfor at slangen representerte Kristus.

Kopper - dette at slangen var laget av kopper, betydde Guds dom. Så slangen var bildet på synden som allerede var blitt dømt og kopperet betydde: Guds Dom. Det var på samme måten med kopperalteret. Alteret hvorpå ofrene ble brent, var laget av kopper. Det kan finnes i det 17. kapittel. De tok dyret og vasket det - som er et fullkomment bilde på vanndåpen; det ble ledet fram, og de la sine hender på det - de bekjente sine synder, og deretter ble dyret slaktet. Blodet ble helt ut, kjøttet ble brent; de helte blodet på alteret, kopperalteret, så syndene ikke ble tilregnet, for Gud forlangte total atskillelse. Og ved ilden brente Gud ved Sin Dom syndofferet. Halleluja! Og Guds Dom var på Jesus Kristus.

Se på dette: Guds Dom falt igjen i Elias' dager; da ble det bevist at det var Gud som dømte. Det kom så langt at folket var kommet helt borte fra Gud. Elias gikk opp på fjellet og ba. Så trådte han fram for kongen og sa: "Det vil ikke falle hverken regn eller dugg før jeg roper om det." Og i tre år og seks måneder falt det ikke engang såpass som dugg på jorden. Da det kom så langt, sa Elias: "La oss se hvem som er Gud, den som svarer med ild. Vår Gud er en fortærende ild (Hebr. 12,29). La den Gud som svarer med ild ... (være Gud. 1. Kong. 18,24).

Det er det jeg sier i kveld: La den Gud som svarer med Ild, med den Hellige Ånd og Ild, la Han være Gud.

Se, han gikk opp (på fjellet) etter at ilden var blitt brakt ned fra Himmelen og hadde fortært offeret o.s.v. Da de så opp mot skyene, var himmelen som kopper. Hva betydde det? Guds dom over hele nasjonen.

Broder, søster, hvis dere vil se dere om i dag, da kan dere se denne kopperfargen igjen. Guds dom kommer over en nasjon. Dom! Fortærende slanger; Guds dom er i dette.

Legg merke til at han (Moses) satte opp staven og hengte slangen, som var laget av kopper, på den. Og alle som så hen til denne slangen ble helbredet fra deres sykdommer.

For et vidunderlig bilde vi har her i kveld av Jesus Kristus. Han sa: "Og likesom Moses ophøiet slangen i ørkenen, ..." Her er det - bare grip tak i det. Hvis du er sjuk, vil du finne ut hva som vil gjøre deg frisk igjen. Som Jesus sa: "Og likesom Moses ophøiet slangen i ørkenen, således skal Menneskesønnen ophøies." Det har en dobbel betydning. "Han er såret for våre over-tredelser ... og ved hans sår har vi fått lægedom."

De knurret mot Gud og mot Moses, og de ble bitt av slanger. (Kopper-)slangen hadde en tosidig anvendelse: Å tilgi deres synder og å helbrede deres sykdommer. Og Jesus ble opphøyet forat Han kunne tilgi våre synder og helbrede våre sykdommer.

Det neste som de møtte på veien, var Bileam, leiesvenn-profeten; han kom for å stanse Israel. Vi skal komme fram til det i morgen kveld, hvordan denne karen ... Et umælende trældyr måtte snakke til ham og irettesette ham! En predikant som befant seg utenfor Guds vilje, og som var opptatt med penger, gikk dit, og et muldyr måtte refse ham der nede, et umælende muldyr. Hvis Gud kan tale gjennom et umælende muldyr, da kan Han helt sikkert tale gjennom et menneske!

Legg merke til stakkars, gamle Moses - etter all den

tid. Jeg ønsker å vise dere hva det vil si: En mann framfor Gud. Hvordan Korah og alle disse ... Legg merke til da Gud sa til Moses: "Gå ut av veien, Moses; Jeg skal til å ødelegge dem alle sammen, og gjøre deg til en mektig nasjon." Moses kastet seg ned foran Gud og sa: "Gud, ta da meg!" Og Gud kunne ikke gå over den mannen. Det var makten som en hellige hadde innfor Gud. Se på det.

Se på gamle Esaias, som gikk til kongen, Esekias: "Beskikk ditt hus for du kommer til å dø; Så Sier Herren." Hvor forfjamset Esaias må ha vært da han etter et par timer måtte gå tilbake igjen (til kong Esekias). Han ble møtt av den Hellige Ånd fordi Esekias vendte sitt ansikt mot veggen og gråt høylydt: "Akk, Herre! kom dog i hu at jeg har vandret for ditt åsyn i trofasthet og med helt hjerte og gjort hvad godt er i dine øine!" Tårene rant nedover hans kinn. Gud hadde allerede beseglet hans dom, men bønn forandret på saken. Han sa til profeten: "Gå tilbake og fortell ham at han skal leve." Se på Moses, for en stridsmann han var! Da han i sin siste tid kom dit (Kades) med sitt voldsomme temperament, tok han selv æren istedenfor å gi Gud æren, og Gud tillot ham ikke ... (å komme inn i landet). Det var selvfølgelig alt sammen en forut-framstilling av organisasjonene av i dag: metodistene, baptistene, pinsevevne og resten av dem - de ærer seg selv.

For noen dager siden nektet en av de største kirker å samarbeide angående et møte, bare fordi de ikke fikk være alene om det. Jeg sa: "Jeg trenger ikke deres samarbeid. Hvor åtslet er, skal ørnene samles." Og slik ble det. Bare ganske enkelt si Sannheten, da vil Gud ordne med resten. Og der sto de: "Vi er de fremste." Jeg sa: "Jeg bryr meg ikke om hva dere er. Gud er den Fremste i våre liv."

Slik er det. Det gjelder hva Gud sier, og ikke hva kirken sier. Og hver eneste av kirkene ... ; enhver historiker som er villig, kan se etter: Det har aldri vært en menighet som har reist seg opp igjen når den først har falt. Gud legger dem på hyllen.

Aldri kan de (reise seg opp igjen.) Lutheranerne falt, metodistene falt, presbyterianerne falt, baptistene, hele rekken, og til og med pinsevevne. Gud la dem på hyllen. Og hvis dere tror at jeg er Guds profet, hør da på følgende - og jeg sier det under inspirasjon, ikke akkurat nå, men det har kommet (til meg) før: Det kommer ikke en eneste organisasjon - av hva jeg mener som organisasjon i det hele - til å bli representert i Guds Rike, men Gud skal skille de første fruktene ut av hver av dem, fylle dem med Ånden og ta dem opp i Herlighet. Slik er det.

Bibelen forutsier at den siste menighetstid er Laodikea-menighetstiden, som er en lunken tidsalder. Og det er akkurat dit kirken er kommet i dag. De er kommet derhen hvor de kanskje kan klappe litt i hendene og lage litt leven, hoppe opp og sparke litt til møblene (sannsynligvis mentes å trampe i takt), men når det kommer virkelig an på å leve et rent, hellig, usmittet, herliggjort liv, da er det like fjernt for dem som dagen er fra natten. Det er sant. Hva vi trenger i dag, er et gammeldags 'å dø fra seg selv', broder, der det ikke dreier seg om å-gi-seg-over-og-begynne-på-ny, og så (litt senere igjen) å-gå-tilbake-og-gi-seg-over-igjen, og så senere gi-seg-over-igjen ..., men det dreier seg om å gå 'dit' (fram for Gud) og bli der inntil du er død, og da - en død mann kjenner ikke til verden. Hal-leluja! Nå vil jeg ikke begynne med det igjen.

Se her, broder, la meg si deg noe: Etter at Gud fikk Sin ringe, gamle profet Moses ...

En gang var det noen som sa til meg: "Jeg skal si deg at det viser hva Gud er, Han som dere kaller Gud: Han lot Sin tjener i stikken etter ... "

Moses' liv forløp i perioder på førti år. Han var førti år da han ble kalt og fornektet av sine brødre (Ap. gj. 7, 22 - 30). Så dro han inn i villmarken og røktet får i førti år. Da han var åtti år, sendte Han ham for å fri Israel ut fra Egypt. Da han så var kommet nær opp til det lovede land, var han hundre og tjue år gammel.

Han gikk da som en ung mann, og hans syn ... (var ikke sløvet), et hundre og tjue år gammel!

Men istedenfor å opphøye Gud der nede (4. Mos. 20), opphøyet han seg selv framfor klippen. Det hendte der hvor Gud sa: 'Du skal tale til klippen; ikke slå den, men tal til den.'

Klippen skulle bare én gang bli slått. Og Moses gikk dit ned i sinne og slo på klippen. Vannet kom ikke. Så slo han igjen. Da kom det. Han sa: "Nu, I gjenstridige! Mon vi kan la vann strømme frem for eder av denne klippe?" Slik sto han der og brakte vannet fram, for Gud var nødt til å høre på denne profeten fordi Han hadde iført ham denne kraften. Men dette (at Moses slo på klippen) var et brudd på hele programmet i Guds Bibel.

Kristus ble slått én gang, og nå taler vi til Klippen og så bringer Den fram av Dets Vann.

Jeg kan se ham for meg, (der Moses sto) den formiddagen. Å, når jeg tenker på det bildet, da stanser mitt hjerte nesten. Gud sa: "Moses, du får si 'lev vel' til din forsamling; i dag skal Jeg kalle deg litt høyere opp."

Jeg kan se Moses for meg, der han står med det lange skegget, og håret som hang ned langs ansiktet hans; de gamle øyne hans var fordunklet av tårene mens han skuet ut over sin forsamling - de som hadde knurret slik og som han hadde tatt i forsvar. Han lot blikket gå over dem alle. Så begynte han å gå opp i fjellet; han snudde seg rundt og viftet adjø til dem. Så klatret han opp, helt til toppen av fjellet.

Det var i april måned. Så sto han der og så ut over det lovede land. Hvor gjerne han skulle ha gått over (inn i landet)! Hans stakkars, gamle hjerte holdt på å breste. Han hadde ønsket å gå inn i det lovede land med denne gruppen med jøder som han hadde ledet, og som han hadde stått i bresjen for på veien. Tårene rant ned kinnene hans. Han snudde seg rundt og viftet ennå en gang farvel til folket, som deres gamle pastor. Nå gikk han og viftet på 'denne måten' mens han så seg rundt.

Om jeg kunne få stå der hvor Moses sto og skue ut over landskapet. Om Gud vil, ønsker jeg i en av de nærmeste måneder å få stå på fjellet der og se ut over det sted hvor de gikk over (og inn i landet).

Jeg så en film en dag. Noen av mine brødre, omtrent 40 av mine brødre som holder kampanjer, var der (i Israel) og tok en film av landet. Da de gikk over stedet hvor Israels barn dro over og hvor Jesus ble døpt, da begynte karene å rope og å juble, og det så ut som om de ville rive opp alle buskene der ved stranden! Og hver eneste av alle predikantene hoppet ut i vannet, med klærne og alt, og så begynte de å døpe hverandre om igjen! Å, broder! det fins noe som beveger og oppliver (hjertet). De gikk inn i en bil og kjørte et stykke til de kom til det sted hvor Israels barn en gang vandret. Buddy Robinson sa: "Stans her!" Så gikk han ut og løp rundt der mens han priste Gud og ropte: "Ære være Gud, Halleluja!" Så hoppet han inn igjen: "Kjør videre!" Det er riktig. Han hadde det storartet!

Om jeg kunne stå der hvor Moses en gang sto, på denne klippen, og hvor han så ut over det lovede land!

Han ønsket å få gå (inn i landet); han snudde seg og så ut over sin forsamling, så viftet han farvel til dem igjen. Tårene dryppet ned fra det lange skjegget hans. Hans time nærmet seg. Denne gamle veteranen; pulsslagene begynte å bli svakere ...

Broder, tro bare ikke at jeg går litt over til baptist-siden, men jeg kan si deg én ting: Moses var ikke for-tapt; det var han ikke.

Gud lar ikke Sin tjener i stikken.

Så begynte døden å nærme seg, pulsen ble svakere, hans øyne begynte å bli dunkle mens han så ut over landet. Slik som han ønsket å gå over! Hans hjerte holdt på å breste. Da, i samme øyeblikk som han skulle til å flytte ut av dette livet, så han opp - og der ved hans side sto Klippen!

Bare Han er der, da er alt i orden.

Så steg han over på Klippen, og Englene kom og bar ham bort. Femtenhundre år senere sto han i det lovede land ved siden av Elias og talte med Jesus.

Han kommer ikke til å la deg være alene!

En av disse dager må jeg komme til veiens ende. Jeg er førtitre år gammel nå, og jeg begynner å bli temmelig medtatt. Jeg har preket i tjue år. Jeg har vasset gjennom vann og is; jeg har forrettet dåp til jeg nesten frøs ihjel. Jeg har gått i junglene og overalt hvor sykdommer og alt mulig lå på lur.

Jeg vet ikke hvor lenge jeg kommer til å bli her. Men hvis jeg skal få leve og få se mer enn hittil, og jeg kanskje kommer til å bli en gammel mann, hvis Jesus drøyer, da kommer jeg antagelig til å stå her med hva jeg har av hår, hengende ned. Alle av mitt folk (sannsynligvis profetens familie) blir verkbrudden når de blir gamle, de begynner å skjelve. Når jeg har kjempet meg fram gjennom hvert feltslag, alle mine venner er gått bort, da skal jeg stå der og høre vannet som slår (mot stranden), mens jeg står der og skjelvende støtter meg på min stav på 'denne' måten. Jeg ønsker at jeg da kan ta dette gamle Sverdet og stikke det tilbake i Evighetens skjede, ta av hjelmen og legge den ned, løfte opp hånden - Halleluja - og si: "Herre, skyv ut Livbåten, for denne morgen drar jeg over; nå skal jeg dra over Floden." Da kommer Han ikke til å la meg i stikken.

Og mens jeg ennå er her, mens det er lyst, vil jeg preke, be og bønnfalle, syng og gjøre alt jeg kan for Guds Rike. Når min sjel begynner å løfte seg opp fra dette legeme, og jeg da ser ned på mine fotavtrykk, da ønsker jeg at de skal være på den rette plassen, der hvor:

"Avskjeden etterlater våre fotavtrykk i tidens sand." (Sangstrofe)

Skal vi bøye våre hoder - Teddy, vil du gå til pianoet et øyeblikk:

Vår Himmelske Far, hvor glade vi er for disse mektige gledesstunder!

Jeg tror at jeg er litt påvirket, Herre, det er ganske enkelt den Hellige Ånd som døver min sjel. Jeg kan ikke for det; det er noe som rører ved meg. Jeg er så takknemlig, Herre, for å ha alle oppvaskbaljer og avløpsrenner rensset ut, for at den Hellige Ånd kan komme. (Jeg ønsker) å holde knekken ut av slangen slik at frelsens vann kan strømme ned når som helst Gud ønsker det, og å være bedende om det. Som da Elisa sa til Israels konge: "Grav hull, få alle stenene ut, alle stokker og stumper, det kommer vann" (2. Kong. 3, 16 - 17).

Takk, Herre; Du har vært her i kveld. Og jeg tenker på gamle profeten Moses! Gud velsigne hans edelmodige sjel. Som han sto der og så ut over det lovede land, slik står vi her i kveld og ser den veien, Herre. Det eneste jeg ber om for meg selv, er at Du vil la denne Klippen få være der når jeg går. Gud, da vil alt være i orden med meg. Og alt jeg har gjort i dette livet, Herre, om jeg bare kan krype fram og røre ved Dine hellige føtter en gang, og legge min uverdige hånd på dem. Det vil betale meg igjen en million ganger. Vi vet alle sammen at vi må gå den veien. Noen av oss kanskje om noen timer. Jeg vet ikke. Du vet det. Men vi er her, Fader, og mens den Hellige Ånd, som har vært her nede for å velsigne Ditt folk, er her fremdeles, Fader, ber jeg om noe. Er det noen her som ikke er frelst, Herre, som ikke kjenner Deg som sin personlige Frelser og som ikke vet hvor de står i sitt forhold til Deg, da vil jeg be Deg, Herre, om Du bare vil ..., ikke slik at disse mennesker hører meg nå, men jeg vil be Deg om at Du bare vil tale til deres hjerte og gi dem mot i kveld. Det kunne jo hende at det siste kallet kommer i kveld. Hva vet vi? Hvorfor ta en sjanse, når hele Evigheten avhenger av dette? Hvis det fins noen, Herre, eller en som er egenrådlig og utenfor Veien, men som kanskje klatrer opp berget for å se inn i Landet, og da ikke blir mottatt. Gud, må Klippen være med dem, jeg ber om det. Hjelp oss nå, og velsign forsamlingen mens vi venter.

Med deres hode bøyet, hvis det fins en mann eller kvinne her, gutt eller jente ...

Og vennligst la ingen se opp. Folk er nokså sky av og til og ømfintlige når det gjelder disse saker; så la oss være herrer og damer.

Det har skjedd en del i disse førtitre år. For bare noen år siden var jeg en liten gutt som bare gikk rundt her og lekte med kiksekuler. Vel, jeg holder på å avta. Jeg kan merke det. I tjue år har jeg forsøkt å introdusere Noe for dere.

Jeffersonville, hvorfor avviser du det? Når Gud har stadfestet Det, sendt Sin Engel, og latt det bli tatt et bilde av Det; det er kjent rundt hele verden. Hvorfor tror dere at det var noe som var kunstig? Er du uten Gud i kveld? Skulle du ønske å lære Ham virkelig å kjenne? Du vet at du ønsker denne frelsen før du kommer til å dø.

For en tid tilbake var det en ung kvinne i denne byen; hun hørte til en bestemt menighet, og hun trodde at hun hadde alt i orden. Hennes pastor hadde fortalt henne at hun var på rett vei. Hun gjorde narr av en ung jente som gikk til kirken (Branham Tabernaklet) og som ikke ville gå på et skuespill. Hun sa: "Din pastor er trangsynt." Den unge jenta svarte: "Det er i orden."

En tid deretter havnet den unge kvinnen i dårlig selskap, hun pådro seg en sykdom og lot det gå for langt. En lege fra denne byen kom for å undersøke henne og fant ut at hun hadde en venerisk sykdom. Hun døde kort tid etter det.

Hun var søndagsskole-lærerinne ved den store kirken (som hun var medlem i). De var der alle sammen for å besøke henne og være til stede når hun gikk til Himmelen. Omkring den tid kom hennes søndagsskoleklasse inn; pastoren spaserte ut i korridoren og røkte en sigarett. Og da hennes tid var inne til å gå over i Evigheten og Englene skulle hente henne, rettet hun seg opp og sa: "Hvor er pastoren?" De gikk for å hente ham, og hun sa: "Du menneskeforfører! Hvorfor lot du meg få komme i denne tilstand? Jeg er fortapt!"

Uten tvil visste Adam at han hadde fikenblad på seg når

han kom fram for Gud. Det var i orden når Gud ikke var nær.

Så spurte hun: "Hvor er denne unge jenta fra dette Tabernaklet?" Han sa: "Du er bare hysterisk; jeg skal kalle på legen så kan han gi deg en beroligende sprøyte." Hun svarte: "Du menneskeforfører! Jeg er fortapt, og min sjel går til helvete for din skyld." Så bøyde hun hodet.

En god venn av meg, som arbeider ved et bilverksted nå, var (på den tid) ansatt ved et begravellesbyrå. (Han fortalte at) de holdt på å pumpe balsameringsvæske inn i årene hennes til de kunne kjenne lukten av væsken, men årene ble ikke fylt. Da dro de ned klærne hennes for å undersøke og fant at denne veneriske lidelsen hadde spist et hull nesten på størrelsen med en knyttneve i kroppen hennes.

Joda, hun skulle ha det gøy, hun som kalte den unge jenta for en 'holy roller'.

Bare ikke undervurder noen ting, min venn. Kjenner du Ham i kveld? Er du virkelig frelst? Jeg stiller deg dette spørsmålet i Jesu Kristi navn.

Hvis det fins en mann eller kvinne, gutt eller jente her i kveld som ikke er frelst og som ikke er blitt født på ny, vil du rekke opp din hånd og si: "Be for meg, broder Branham."

La nå hvert hode være bøyet. Gud velsigne deg, unge dame. Gud velsigne deg, og deg ... (osv). Gud velsigne deg for din oppriktighet, unge mann. Jeg ser deg. Vidunderlig, jeg ser tjue eller tredve hender i dette lokalet - slike som ikke er blitt fornyet. Den Hellige Ånd har vært her i kveld og talt til deg. Han er her nå. Du trenger Ham; hvorfor kommer du ikke? Vil ikke du komme fram til alteret og knele ned: "Herre, Gud, jeg kommer til å ta imot Deg som min personlige Frelser i kveld. Jeg vil motta Deg og jeg vil ta imot dåpen i den Hellige Ånd. Jeg ønsker å få Den. Jeg bryr meg ikke om hva verden har å si om det. Jeg vil ta imot (Deg) nå. Du lofte meg det."?

Og hør, hver eneste en her som holdt opp hånden: Du har lyttet til disse møtene. Ingen kan komme til Jesus uten at Gud drager ham. Hva er det som bevirker det? Hva er det som forårsaker denne lengselen? - Gud er her. Gud er her.

Hør, min venn. Hvis Gud vil høre min, et menneskes bønn, og hvis du tror at jeg er Hans profet, hvis du (etter å ha) lest avisene, magasiner, bøker og autoritetenes (uttalelser), ser på bildene som de selger bak døren der i kveld, bildene av Guds Engel, flammende med ild, den samme som jeg leser om her (i Bibelen), som var i den brennende Busken, og hvis du tror at jeg er en Guds tjener og at Han vil høre min bønn og at Han vil høre din bønn hvis du vil be, ville du da reise deg opp fra plassen din? Har du fått så mye ekte overbevisning at du kan komme hit for å stå her ved dette alteret og si: "Broder Branham, hvis Han vil åpne en blinde øyne, da vil Han også tilgi meg mine synder"? ... Gud velsigne deg, unge mann, som kommer fram som den første. Hvem vil følge denne unge mannen til alteret?

Jeg vil gjerne at predikantene, som er her i lokalet, kommer fram her et øyeblikk - hver predikant. Bare kom, unge dame, Gud velsigne deg, frue, Gud velsigne deg; er det noen flere? Jeg vil gjerne ha predikantene til å komme hit opp på plattformen, hvis dere vil. Synder, min venn, ... Kom bare opp her, unge mann. Gud velsigne deg. Kom bare hit opp og knel ned. Gud velsigne deg, (for at) du kom. Gud velsigne deg, dame. Gud velsigne deg ... Er det flere som vil ta veien fram til alteret og knele ned? Er du uten Gud, uten Kristus i kveld, i en verden som er fremmed (for Gud)? Kanskje sier du: "Det holder på å bli sent, og noen venter på meg." ... En liten jente, som er krøpling, tar veien hit. Dere som er friske mennesker, skam dere. Er du fremmed for Gud i kveld, uten Gud, uten Kristus, og som dør i synd og i skam? Vil ikke du komme? Vil ikke du være nok mann eller kvinne med nok sunn fornuft til å reise deg og si: "Broder Branham, jeg kommer opp dit. Jeg ønsker å gi deg hånden og å knele ned her

ved alteret. Jeg ønsker å motta Jesus Kristus som min Frelser nå i dette øyeblikket"? Vil du komme? ... Alle disse hender som ble rakt opp - mener dere å fortelle meg, når dere vet at dere står i Guds nærvær, og at dere er i denne tilstand, at dere fremdeles nekter å komme fram til et alter? Hva om hjertet ditt stanser når du er på vei hjem i kveld? Hva om du kommer ut for en ulykke, og du befinner deg på et sykehus en time regnet fra nå, og blodet flyter fra ditt legeme og du roper, men det ikke er noen til å be for deg? Gud sa:

"Så vil også jeg le når ulykken rammer eder, jeg vil spotte når det kommer som I reddes for," (Ords. 1, 26.)

Vil ikke dere komme? Virkelig? Mener dere at den Hellige Ånd hadde overbevist dere nok til at dere rakk opp hånden, og så vil dere ikke komme fram til alteret? Hva i all verden ligger framfor dere?

Gud velsigne deg, min herre, at du kommer fram. Jeg ser at du er sjuk også, er du ikke? Du lider av t.b.c., gjør ikke du? Han kommer til å lege deg her ved alteret i kveld. Du er en fremmede for meg, men jeg vet hva du er og hvem du er.

Den Hellige Ånd kom rett inn i møtet 'der'. Og denne Engelen fra Gud står her ved plattformen. Dere (som) har vært på møtene, dere vet hva det betyr, gjør ikke dere?

Mannen kommer til å bli helbredet i kveld. Gud talte i samme øyeblikk som han reiste seg. ... Gud velsigne deg, sønn, bare kom opp hit. Han kommer gråtende, med øyne fulle av tårer. Gud velsigne deg, søster, bare kom hit opp. Gud velsigne deg, kom, bare knel her ved alteret. ... Vil dere ikke komme?

Jeg kommer, å, Guds Lam, til Deg,
Just som jeg er

Gud velsigne deg, lille gutt. Det er vidunderlig. Er der noen flere? Noen av dere, unge folk, der bak i lokalet - dere har utsatt det i lang tid. Nå er tiden inne. Dette er timen.

Just som jeg er - så syk og trett.

.....

La noen hjelpe en mor der borte, hun som har et spedbarn; la noen vennligst gjøre det. Hun ønsker å komme fram til alteret; hennes mann er her oppe. La noen av dere holde spedbarnet og la moren få komme. Gud velsigne dere. Bare kom, du mor. Det er riktig. De vil ta seg av den lille. Bare kom og bli en ekte mor for Jesus Kristus og dine barn.

Gud velsigne deg, søster, det er bra. Gud velsigne deg, dame. Dette er veien til å bli av med din nervøsitet. Du hadde vanskeligheter med nervene og uvaner og slikt; det kommer til å forlate deg mens du står der nå.

Herrens Engel står her ved denne plattformen. Hvis dere tror at jeg er Hans profet, vær da lydig og gjør det jeg sier nå, og se om ikke det er riktig.

La Blodet rense bort hver plett!
Jeg kommer, o Guds Lam, til deg!

Gud velsigne deg, gutt. Gud velsigne deg, mor. Er det noen av de andre som ønsker å komme? Den Hellige Ånd forteller meg at det er flere der. Vær ærlig for Gud, vil ikke dere? Hva kan dere tape ved å komme hit opp til alteret og be en stund? Dere kommer til å be et eller annet sted (en gang, allikevel). Hvis dere ikke ber her, kommer dere til å be i helvetet. Den rike mannen så opp ... (Luk. 16,23).

Hvis dere tror, hvis dere tror Guds Ord, og tror at jeg forteller Sannheten, hvis Gud har stadfestet Sannheten,

det fins menn og kvinner her som skulle vært her ved alteret i dette øyeblikket. Den Hellige Ånd sier det. Kom!

Gud velsigne deg, søster; du er akkurat en av dem. Bare kom ...

Gud velsigne dere. Kom nå, hvor du enn sittter, ung eller gammel, kom.

La oss stå. Alle dere som sitter, stå opp mens vi synger et vers. Kom nå, rekk ut hånden og la oss gå fram til alteret.

Du sier at du hører til en eller annen kirke? Det er ikke nok!

"Uten at nogen blir født på ny ... " (Joh. 3,3).

Kom nå ...

Sang.

Vil dere ikke komme? Vil ikke dere komme gjennom sidegangen? Kom og møt meg her ved alteret.

Her forlot broder Branham talerstolen og fortsatte innbydelsen.

===== 0 =====

Følgende taler er blitt oversatt til nå:

ISRAEL I EGYPT

ISRAEL VED DET RØDE HAV (1)

ISRAEL VED DET RØDE HAV (2)

ISRAEL FORAN KOPPERSLANGEN

ISRAEL I HJEMLANDET

HEBREERBREVET Kapitlene 1-7

HEBREERBREVET Spørsmål og Svar Del 1,2 og 3

EN FULLSTENDIG UTFRIELSE

DEN FORKASTEDE KONGE

EFERSERBREVET, EN PARALLELL TIL JOSVAS BOK

GUDS BARNS ÅPENBARELSE

BARNEKÅR

FORUTBESTEMT HEMMELIGHET OM HANS VILJE

GABRIELS ANVISNINGER TIL DANIEL

DEN SEKSFOLDIGE HENSIKT MED GABRIELS BESØK HOS DANIEL

DANIELS SYTTIENDE UKE

NÅDENS BUDSKAP

DET STØRSTE FELTSLAGET SOM NOEN GANG BLE UTKJEMPET

DET TALTE ORD ER DEN OPPRINNELIGE SÆD Del 1 og 2

VISDOM KONTRA TRO

RESTAURASJONEN AV BRUDETREET

PAULUS, EN KRISTI FANGE

KRISTUS, GUDS ÅPENBARTE HEMMELIGHET

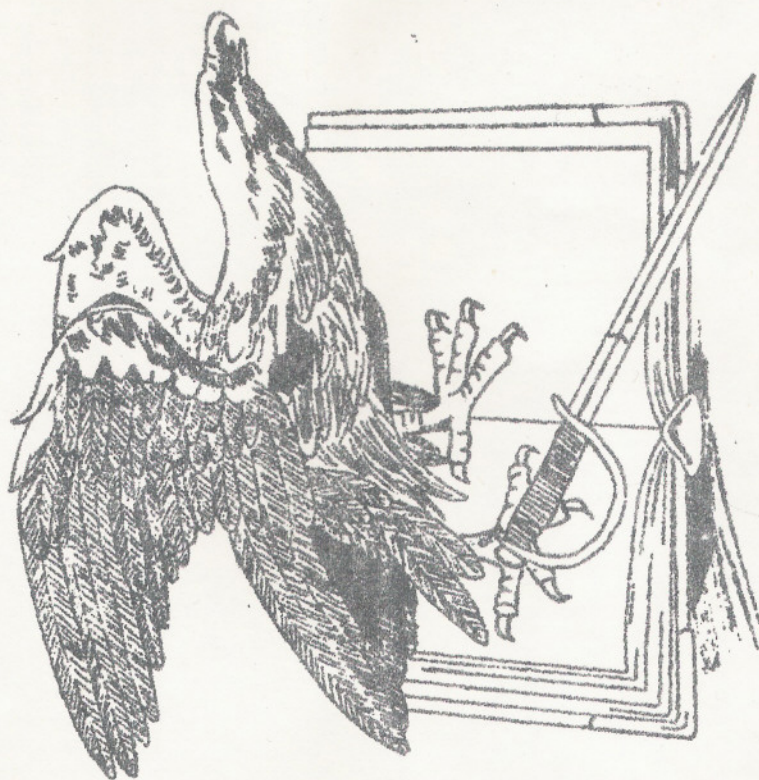
TEGNET

FORTVILELSE

DET FREMTIDIGE HJEM TIL DEN HIMMELSKE BRUDGOM OG DEN
JORDISKE BRUD

GUD BEVISER SITT ORD

FORANDRER GUD NOEN GANG MENING OM SITT ORD?

ISRAEL OG MENIGHETEN

Del 4

Israel foran Kopperslangen